

Arrest

nr. 94 653 van 9 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat V. VEREECKE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 21 november 2011, verklaart er zich op 22 november 2011 vluchteling.

1.2. Op 8 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een sjiïet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bathaa, Nassariyah in Zuid-Irak. U zou begin 2008 aan het werk zijn gegaan als 'eerste soldaat' bij de nationale garde. U zou tewerkgesteld zijn geweest bij een controlepost op een viertal kilometer van Bathaa. Op 2 september 2011 zou u tijdens de controle van een wagen wapens hebben aangetroffen. De twee inzittenden zouden zijn gearresteerd en overgedragen aan de politie. Op 5 september zou u bij uw thuis een dreigbrief hebben ontvangen waarin stond dat u binnen de tien dagen de stad moest verlaten, zo niet zou u worden vermoord. Uw moeder en broer zouden u hebben overtuigd om een klacht neer te leggen bij de politie. U deed dit op 8 september. Toen u zich had aangeboden bij de politie zouden zij u hebben gevraagd als getuige op te treden in de zaak tegen één van de arrestanten, namelijk de chauffeur van de wagen. U zou hiermee hebben ingestemd maar besloot uiteindelijk op 14 september 2011 Bathaa te verlaten. U zou in Basra het vliegtuig hebben genomen naar Turkije waar u besloot zich schuil te houden en de situatie af te wachten. Twee dagen na uw vertrek zouden onbekenden uw ouderlijk huis zijn binnengevallen en naar u hebben gevraagd. Daar u de situatie in Irak niet meer veilig achtte, besloot u verder te reizen naar Europa. Via een voorts onduidelijke reisroute, kwam u op 21 november 2011 aan in België. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, een dreigbrief, een politieaangifte, een kopie van uw legerbadge, een kopie van een opleidingscertificaat en 11 foto's betreffende uw werk als soldaat voor.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Dient ten eerste te worden aangestipt dat u tijdens het huidige gehoor verrassend genoeg enkele 'aanvullende' verklaringen aflegt die in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld met de hulp van een medewerker van DVZ (zie vragenlijst CGVS, dd. 21/01/2012, pg.3), niet werden vermeld, namelijk de vraag naar uw getuigenis op de rechtbank en de inval in uw ouderlijke huis als gevolg hiervan. U vermeldde er enkel de dreigbrief als reden waarom u had besloten Irak te verlaten. Toen u hiermee werd geconfronteerd trachtte u deze 'aanvullingen' op sterk wisselende manier te verklaren. Zo stelt u eerst dat u de kans niet had gekregen om alles te vertellen daar zij u op de DVZ hadden gezegd uw verhaal kort te houden (CGVS, pg.9). Toen u duidelijk werd gemaakt dat er een verschil bestaat tussen iets beknopt vertellen en het niet-vermelden van relevante en zelfs doorslaggevende elementen, stelt u vervolgens dat u wel degelijk alles heeft verteld aan de tolk tijdens dit gesprek, maar dat deze laatste verzuimde alles neer te schrijven (CGVS, pg.9). Na enkele nog meer verwarrende verklaringen, besluit u dat de tolk tijdens het voorbereidend gesprek u niet alles heeft voorgelezen en hij u enkel gebod het document te ondertekenen (CGVS, pg. 10). Dit staat echter in contradictie met uw eerdere verklaringen, bij het begin van het gehoor op het CGVS, waarbij u stelde dat de tolk van de DVZ op het einde alles voor u had vertaald en dat alles correct was gebleken (CGVS, pg.1). Wat er ook van zij, uw steeds wijzigende uitleg kan niet worden aanvaard gezien de ernst van deze feiten die eerder onvermeld werden gelaten. Ook uw verdere verklaringen in verband met uw problematiek doen de nodige vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Zo zou u niet alleen zijn geweest op het moment van de controle van het voertuig op 2 september 2011 waarbij de twee inzittenden werden gearresteerd. Uw collega H. zou die dag de inzittenden van de wagen hebben bewaakt terwijl u de wagen controleerde (CGVS, pg.12). Bovendien werden de arrestanten nadien overgedragen aan uw verantwoordelijke, officier H. D. (CGVS, pg.10). Toch verzuimde u na ontvangst van de dreigbrief contact te zoeken met uw verantwoordelijke of met uw collega om na te gaan of ook zij werden bedreigd of op de één of andere manier werden lastiggevallen (CGVS, pg.11). Dit is opmerkelijk gezien uw initieel plan eruit bestond de situatie af te wachten en u een eventuele terugkeer naar de nationale garde niet uitsloot (CGVS, pg.12). Dat u, teneinde de draagwijdte van dit probleem te kunnen inschatten, naliet uw collega's te contacteren die eveneens betrokken waren bij de arrestatie - en waarvan aldus niet kon worden uitgesloten dat zij ook problemen zouden hebben gekend - valt dan ook moeilijk te verklaren.

Ook u vindt dit gegeven klaarblijkelijk moeilijk te verklaren. U stelt initieel dat u het incident niet durfde te melden aan uw collega's daar u vreesde dat zij één van de partijen op de hoogte zouden stellen van de reden van uw werkverzuim en dat een partij 'achter u zou komen' (CGVS, pg.11). De vraag dringt zich op waarom uw collega en overste, zelf betrokken bij deze arrestatie, een dergelijke demarche zouden ondernemen. Vervolgens haalt u een incident aan van in 2007 waarbij u werd opgepakt door het Mehdi-leger omwille van uw openbaar alcoholgebruik (CGVS, pg. 11). U gevraagd waarom één van de partijen om de door u opgestelde reden 'achter u zou komen', stelt u dan weer dat uw angst niet de reden was om hen niet te contacteren, maar dat u uw collega's niet contacteerde daar het uw bedoeling was om, nadat de situatie verbeterd was, terug te keren naar het werk (CGVS, pg.11). Opnieuw kan worden opgemerkt dat u, door uw collega's te contacteren en na te gaan of zij ook werden bedreigd, het eigen risico op vervolging nauwkeuriger kon inschatten. Bovendien kon u hen hiermee ook waarschuwen voor de problemen waaraan ook zij, gezien hun professionele betrokkenheid, te beurt konden vallen. Dat u op elk gegeven moment naliet uw collega's te bevragen of te informeren is dan ook opmerkelijk te noemen.

Vervolgens kunnen er ook vragen worden gesteld bij het element van uw zogenaamde getuigenis in de zaak van één van de arrestanten. Er kan zich ten eerste worden afgevraagd waarom u überhaupt een klacht heeft neergelegd bij de politie (CGVS, pg.12) - wat toch impliceert dat u van hen bepaalde acties en hulp verwachtte - om vervolgens weg te vluchten en hun onderzoek niet verder af te wachten. U stelt daarop dat u bent gevlucht omdat u werd gevraagd te getuigen in de zaak, maar dat u omwille van een getuigenis zou worden vermoord door de terreurgroepering die u bedreigde (CGVS, pg.13). Er kan echter bezwaarlijk worden gesteld dat u kost wat kost zou worden verplicht om te getuigen indien u dit zelf uiteindelijk niet zou wensen. Daar u dit laatste dient te beamen (CGVS, pg.13) stelt u vervolgens dat dit toch niet uw directe vluchtaanleiding was, maar dat de dreigbrief uw vluchtaanleiding vormde (CGVS, pg.13). Opnieuw wijzigt u uw verklaringen. Dient overigens te worden opgemerkt dat u - die gevraagd werd als getuige en hiermee initieel zou hebben ingestemd (CGVS, pg.13) - achteraf nooit een oproeping zou hebben ontvangen om ook daadwerkelijk te gaan getuigen (CGVS, pg.15), wat op zijn minst opnieuw merkwaardig kan worden genoemd. En hoewel u ervan op de hoogte was dat er een zaak hangende was tegen één van uw arrestanten en deze volgens u verband hield met de bedreigingen waaraan u onderhevig was, zou u zich verder niet meer hebben geïnformeerd betreffende de zaak die tegen deze arrestant liep (CGVS, pg.13). U kunt evenmin een afdoende reden geven waarom u dit niet heeft opgevolgd. U stelt dat u meteen vertrok en uw familieleden vervolgens niet in staat waren om zich verder over de zaak te informeren gezien de ouderdom en ziekte van uw moeder en het gezinsleven van uw broer (CGVS, pg.13, 14). Dient evenwel te worden opgemerkt dat uw zieke moeder en druk bezig zijnde broer u wel eerder hadden vergezeld naar het politiekantoor om er klacht neer te leggen tegen de onbekenden die u zouden hebben bedreigd (CGVS, pg.12). Meer nog, zij zouden diegenen zijn die u met aandrang hadden gevraagd klacht neer te leggen (CGVS, pg.13). Er kan aldus moeilijk worden verklaard waarom zij nu niet zouden kunnen inlichten over het verdere vervolg van deze zaak in Irak.

Uw desinteresse in uw problematiek vertaalt zich verder in uw opvolging ervan, of gebrek daaraan, vanuit België. In acht genomen dat de opstellers van de dreigbrief u verplichtten binnen de tien dagen de stad te verlaten (CGVS, pg.10) en onbekenden twee dagen na het verstrijken van deze tijdslimiet uw huis zouden zijn binnengevallen om naar u te vragen (CGVS, pg.9), waarmee zij ogenschijnlijk wilden controleren of u aan hun eis was tegemoet gekomen, kan worden verwacht dat u zich zou informeren over verdere indicaties waaruit u kon concluderen of zij enkel wilden dat u de stad verliet of dat zij u verder nog viseerden. Niet alleen kent u geen enkel detail over de inval in uw huis (CGVS, pg.14) wat op zich reeds de nodige vragen doet rijzen betreffende de waarachtigheid ervan, maar liet u vervolgens volledig na om u te informeren over eventuele gebeurtenissen na uw vertrek die hiermee verband konden houden, en dit reeds gedurende acht maanden na uw vertrek uit Irak (CGVS, pg.16). U stelt dat u reeds een tijdje niet meer hebt gebeld naar uw moeder omdat het geld dat u zou moeten uittrekken voor een telefoonkaart naar sigaretten gaat (CGVS, pg.16). Er dient geen betoog dat uw prioriteiten duidelijk wijzen op een gebrek aan interesse voor uw actuele situatie in Irak, wat maakt dat de door u ingeroepen vrees voor vervolging in ernstige mate kan worden gerelativeerd. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek en dat hij zich informeert over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dient in de marge te worden opgemerkt dat deze onbekenden van u eisten dat u de stad verliet binnen de tien dagen (CGVS, pg.10) en dat zij u dan ook de mogelijkheid lieten om u ergens anders in Irak te vestigen. U zou zich echter niet in een andere stad hebben kunnen vestigen daar u voordien nooit uw provincie heeft verlaten (CGVS, pg.15). Dient evenwel te worden opgemerkt dat - indien dit uw enige reden is - de stap naar een ander land met andere gebruiken,

waarden, normen en taal én verwijderd van uw familie veel ingrijpender is dan zich te vestigen in een andere provincie van uw land.

Bovenstaande argumenten maken dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend. De documenten die u ter staving van uw relaas heeft voorgelegd kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs tonen uw identiteitsgegevens en afkomst aan. Gegevens die door het CGVS momenteel niet in twijfel worden getrokken. Uw legerbadge en opleidingscertificaat zijn kopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht en die bovendien dateren van 2008 en 2009 en aldus niet uw recente werkzaamheden kunnen aantonen. De 11 foto's die u voorlegt staven uw verleden als militair, maar vormen opnieuw geen bewijs van uw recente tewerkstelling en geven evenmin een verband met uw vluchtaanleiding weer. Wat de dreigbrief en de politieaangifte betreft dient te worden opgemerkt dat het hier om in gescande documenten gaat (inclusief de stempel) waaraan achteraf een handtekening en datum werden toegevoegd. Er rijzen dan ook vraagtekens bij hu authenticiteit.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus kan krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiitische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiitische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive devices" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Nasseriyah, in de provincie Thi Qar, in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Het aantal incidenten, waarbij burgers het slachtoffer werden, blijft er laag. In Thi Qar worden heel wat veiligheidsmaatregelen genomen om deze kalme situatie in stand te houden en deze

aanpak blijkt dan ook te werken (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Nasseriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Nasseriyah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève, artikel 48/3 en 48/4 juncto 62 van de vreemdelingenwet en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker tijdens het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal aanvullende verklaringen zou hebben afgelegd die hij op de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet zou hebben vermeld, betoogt verzoeker dat hij alles wilde vertellen en ook feitelijk heeft verteld op de Dienst Vreemdelingenzaken maar dat de tolk niet alles heeft genoteerd en vertaald. Het feit dat een gegeven tijdens een verhoor vermeld wordt en tijdens een ander verhoor niet, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid en kan de geloofwaardigheid van verzoeker niet in vraag stellen.

Verzoeker heeft nagelaten zijn collega's te contacteren om de omvang van de problematiek in alle rust te kunnen beoordelen. Hij wilde ook alle informatie over zijn doen en laten verbergen om zo te vermijden dat zou uitlekken waar hij was en wat zijn bedoeling was.

Verzoeker vervolgt dat hij door zijn moeder en zijn broer werd overtuigd om klacht neer te leggen bij de politie. Uit eigen beweging had hij dit zeker niet onmiddellijk gedaan. Het is naar aanleiding van zijn bezoek bij de politie dat men hem vroeg als getuige op te treden. Verzoeker was ervan overtuigd dat hij door het afleggen van een getuigenis, hij dit zou moeten bekopen met de dood.

Verzoeker verklaart vervolgens dat hij behoort tot een sociale groep. Door zijn beroepsactiviteit loopt hij ernstig gevaar of op vervolging of ernstige schade waartegen hij niet afdoende wordt beschermd. Van zijn hoedanigheid van eerste soldaat bracht verzoeker al minstens een begin van bewijs aan door middel van een kopie van zijn legerbadge en zijn opleidingscertificaat en 11 foto's die zijn militair verleden staven.

Het feit dat de brief sprak over het verlaten van de stad binnen 10 dagen, waar hij bij gebrek zou worden vermoord, is voldoende om aan te nemen dat de terreurbeweging het ernstig meent.

Verzoeker heeft zich niet geïnformeerd over zijn situatie omdat hij zijn zieke moeder en broer niet wilde belasten met deze netelige situatie. Het zou immers voor zijn familieleden een verhoogd risico inhouden.

Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn asielaanvraag en betoogt dat hij, gezien de geuite bedreigingen na de door hem uitgevoerde controle en arrestatie van de twee inzettenden, het risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon. Op individueel vlak ondergaat verzoeker een reëel risico op doodstraf, executie of onmenselijke of vernederende behandeling al dan niet in het kader van willekeurig geweld bij een gewapend conflict. Ook al zou het risico in de provincie The Qar in Zuid-Irak eerder laag zijn, dan nog wordt dit gestaafd door het individuele vluchtverhaal van verzoeker.

2.2. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij zou hebben ondervonden in de uitoefening van zijn functie als eerste soldaat bij de nationale garde. Op 2 september 2011 zou hij tijdens de controle van een wagen wapens hebben aangetroffen. De twee inzittenden zouden zijn gearresteerd en overgedragen aan de politie. Op 5 september zou hij vervolgens een dreigbrief hebben ontvangen waarin stond dat hij binnen de tien dagen de stad moest verlaten, zo niet zou hij worden vermoord.

Verzoeker blijkt vooreerst bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel melding te hebben gemaakt van de dreigbrief als reden waarom hij besloten had Irak te verlaten. Bij het Commissariaat-generaal wordt het asielrelaas van verzoeker aangedikt en vermeldt hij tevens dat de politie hem ter gelegenheid van het neerleggen van zijn klacht eveneens had gevraagd op te treden als getuige voor de rechtbank. Bovendien zouden onbekenden zijn ouderlijk huis zijn binnengevallen na zijn vertrek en naar hem hebben gevraagd. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift ter rechtvaardiging aan dat de tolk niet alles noteerde en vertaalde maar gaat voorbij aan de vaststellingen uit de bestreden beslissing dat hij voor deze omissies tijdens zijn gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal sterk wisselende verklaringen gaf. Zo motiveert de bestreden beslissing dat: *“Zo stelt u eerst dat u de kans niet had gekregen om alles te vertellen daar zij u op de DVZ hadden gezegd uw verhaal kort te houden (CGVS, pg.9). Toen u duidelijk werd gemaakt dat er een verschil bestaat tussen iets beknopt vertellen en het niet-vermelden van relevante en zelfs doorslaggevende elementen, stelt u vervolgens dat u wel degelijk alles heeft verteld aan de tolk tijdens dit gesprek, maar dat deze laatste verzuimde alles neer te schrijven (CGVS, pg.9). Na enkele nog meer verwarrende verklaringen, besluit u dat de tolk tijdens het voorbereidend gesprek u niet alles heeft voorgelezen en hij u enkel gebod het document te ondertekenen (CGVS, pg. 10). Dit staat echter in contradictie met uw eerdere verklaringen, bij het begin van het gehoor op het CGVS, waarbij u stelde dat de tolk van de DVZ op het einde alles voor u had vertaald en dat alles correct was gebleken (CGVS, pg.1).”* Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker zich akkoord verklaarde met de inhoud van zijn verklaringen nadat hem deze werd voorgelezen in het Arabisch (hij ondertekende het verslag voor akkoord) kan de steeds wisselende uitleg van verzoeker niet worden aanvaard gelet op de ernst van de feiten die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld liet. Deze vaststelling hypothekeert de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker zou vervolgens verzuimd hebben contact op te nemen met zijn collega's die samen met hem bij de arrestatie betrokken waren. Zijn collega H. zou die dag de inzittenden van de wagen hebben bewaakt terwijl verzoeker de wagen controleerde. Bovendien werden de arrestanten nadien overgedragen aan de verantwoordelijke, officier H. D.. Dat verzoeker heeft nagelaten zijn collega's te contacteren om de omvang van de problematiek in alle rust te kunnen beoordelen en om zo te vermijden dat zou uitlekken waar hij was en wat zijn bedoeling was overtuigt geenszins. Niet enkel kan immers worden ingezien waarom verzoekers collega's die zelf betrokken waren bij de arrestatie zouden lekken waar hij zich bevond, bovendien zou verzoeker door na te gaan of zijn collega's ook werden bedreigd, het eigen risico op vervolging nauwkeuriger kunnen inschatten. Bovendien zou verzoeker hen eveneens hebben kunnen waarschuwen voor de problemen waaraan ook zij, gezien hun professionele betrokkenheid, te beurt konden vallen. Dat verzoeker op elk gegeven moment naliet zijn collega's te bevragen of te informeren ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het relaas.

Verzoeker laat ten slotte na vanuit België contact op te nemen met zijn familie om na te gaan hoe de zaak verder geëvolueerd is. Niet alleen kent verzoeker geen enkel detail over de inval in zijn huis wat op zich reeds de nodige vragen doet rijzen betreffende de waarachtigheid ervan, maar liet hij vervolgens volledig na zich te informeren over eventuele gebeurtenissen na zijn vertrek die hiermee verband konden houden. Verzoekers manifeste desinteresse voor het verder verloop van zijn problemen maakt dan ook dat de door hem ingeroepen vrees voor vervolging in ernstige mate kan worden gerelativeerd. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek en dat hij zich informeert over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat hij in 2011 nog actief was in het leger. De door verzoeker neergelegde legerbadge en opleidingscertificaat zijn kopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat deze dateren van 2008 en 2009. Deze stukken kunnen derhalve net zo min als de 11 foto's die verzoeker voorlegt zijn recente tewerkstelling in het leger bevestigen, noch tonen zij evenmin een verband met verzoekers vluchtaanleiding aan. Wat de

dreigbrief en de politieaangifte betreft dient te worden opgemerkt dat het hier om in gescande documenten gaat (inclusief de stempel) waaraan achteraf een handtekening en datum werden toegevoegd. Terecht trekt de bestreden beslissing de authenticiteit hiervan in twijfel.

Gelet op wat voorafgaat kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Een vluchteling moet zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep bewijzen. Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling en dient dan ook niet nader onderzocht te worden.

In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar zijn asielrelaas voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus bestaan er, gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker komt uit de stad Nasseriyah, in de provincie Thi Qar, in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011) actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Het aantal incidenten, waarbij burgers het slachtoffer werden, blijft er laag. In Thi Qar worden heel wat veiligheidsmaatregelen genomen om deze kalme situatie in stand te houden en deze aanpak blijkt dan ook te werken. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt niet correct zou zijn.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER